

NIEUWSBRIEF

APRIL 2017

In deze nieuwsbrief

.....
werkweken

artikel uit nrc next

Belangrijke data

.....
10 april: werkweek groepen 7

11 april: werkweek groepen 7

12 april: werkweek groepen 7

12 april: paasontbijt

14 april: Goede Vrijdag:
kinderen zijn vrij

17 april: Pasen: kinderen zijn
vrij

21 april: Koningsspelen:
kinderen zijn om 13.00 uur vrij.

25 april t/m 7 mei: meivakantie

16 mei: groepen 3-4 schoolreis

17 mei t/m 19 mei: werkweek
groepen 6

18 mei: groepen 1 en 2 op
schoolreis

22 mei t/m 24 mei: werkweek
groepen 5

25 mei en 26 mei: hemelvaart:
kinderen zijn vrij

29 mei: start avondvierdaagse
.....

Werkweken:

Vanaf groep 5 gaan de leerlingen drie dagen per jaar op werkweek. Dit is voor hen het ultieme moment om elkaar te leren kennen. Ze zijn een paar dagen met de hele klas samen, in een totaal andere omgeving.

Samen komen ze in leersituaties die ze op school niet tegenkomen, simpelweg omdat je die in een schoolse omgeving niet aan kunt bieden. Een van de leerkrachten omschrijft het als volgt: "Het buiten zijn geeft ons de mogelijkheid om zeer intensief samen te werken. Ik geloof dat het heel goed voor de leerlingen is om ook eens te leren in een ruimte waarin je mag rennen en roepen".

De werkweken zijn ook gekoppeld aan expliciete leerdoelen.

- Begrip voor verschillen in cultuur
- Begrip voor verschillende denkbeelden
- Begrip voor verschillende standpunten

Voor veel kinderen is het de eerste keer dat ze (wat langer) alleen van huis zijn. En een paar dagen los van je ouders is vooraf heel spannend, maar zorgt uiteindelijk voor een heel trots gevoel. Er vindt een grote zelfontplooiing plaats. Kinderen zien in dat ze meer kunnen dan ze hadden gedacht. Door ze heel bewust zoveel mogelijk zelf de problemen te laten oplossen, merken ze dat ze minder afhankelijk zijn van hun ouders dan ze dachten (zelf een kussensloop om je kussen doen bijvoorbeeld). En als iets echt niet lukt, dan vragen ze een klasgenoot om hulp en pas als laatste de leerkrachten.

De zelfstandigheid van het kind wordt ook bevestigd als het thuis komt en alle spullen nog keurig in de tas zitten (misschien mist er een sok). Hierdoor kan het kind laten zien dat het bepaalde dingen al goed zelf kan.

De samenwerking komt vooral tot stand doordat ze voor een heel groot aantal zaken samen verantwoordelijk zijn. Dit gebeurt veel in spelvormen, maar ook in de dagelijkse gang van zaken. De kinderen zijn bijvoorbeeld samen verantwoordelijk voor de afwas.

Het sportieve element zit hem in de grote ruimte waarin veel verschillende soorten sporten aangeboden worden.

Mededeling directie

De Wilgenstam zit midden in de procedure voor een nieuwe directeur. De advertentie is de deur uit. Het Bestuur Openbaar Onderwijs Rotterdam neemt nu hierin de leiding.

Het betekent ook dat de huidige directie beslissingen uitstelt totdat de nieuwe directeur bekend is.

Schoolplein Meidoornsingel:

Enige maanden geleden was ik (Peter Bergen) in gesprek met het bestuur over het plein op de Meidoornsingel. Er ligt teveel zand om het groen te laten groeien en dat zand komt steeds de school binnen. De grondsoort zou gewijzigd moeten worden. Er werd een tip gegeven om een plan te maken. Samen met een tuinman en de kinderen hebben wij een fantastisch plan gemaakt en ingediend bij ons bestuur. Helaas kreeg ik deze maand te horen dat er geen geld beschikbaar was. Een teleurstelling, maar wel een reden om dit plan nogmaals en bij anderen onder de aandacht te brengen. Wij hopen op beter nieuws

Hulpouders gezocht

Wij hebben weer heel veel ouders nodig voor de Koningsspelen. U komt toch ook helpen. Binnenkort krijgt u een oproep.

Qua locatie is bewust voor een omgeving in de natuur gekozen: bos, strand en/of water. Doordat je midden in de natuur staat doe je onbewust veel kennis op. Bovendien komen kinderen tegenwoordig lang niet altijd meer in de natuur. Hun referentie is de stad geworden.

De keuze voor een locatie in een ander deel van Nederland is ook bewust, omdat lang niet alle kinderen buiten Rotterdam komen.

De kinderen komen vaak met een andere status terug van werkweek. Het stoere kind uit de klas blijkt bijvoorbeeld heimwee te hebben. En het stille, verlegen kind uit de klas kan hem/haar daarmee heel goed helpen. Ook leren de kinderen en leerkrachten elkaar op een andere manier en beter kennen, en maken ze samen herinneringen. Het delen van deze herinneringen geeft een gevoel van verbondenheid.

De groepen 7 hebben al heel veel zin in werkweek. Ze gaan van 10 april t/m 12 april naar Heino.

Hierna volgen de groepen:

Groep 6: 17 mei t/m 19 mei, naar Baarn

Groep 5: 22 mei t/m 24 mei, naar Ossendrecht

Groep 8: 6 juni t/m 8 juni, naar 's Gravendeel

Fijn dat er al heel veel ouders de werkweekbijdrage hebben betaald, zonder deze betaling kunnen er geen werkweken plaatsvinden. Volg Facebook en de App voor leuke berichten over de werkweken!

Aan het woord:

NRC next: zaterdag 25 maart

Wie zijn kind liefheeft, verdiept zich in de wereld

Om in de geest van Rousseau kinderen niet te confronteren met wereldleed, is het ontlopen van je ouderlijke verantwoordelijkheid, schrijft Daan Roovers . Leer het kind juist liefde voor de wereld te koesteren.

Er zijn dagen dat ik opzie tegen kwart voor zeven, het tijdstip dat het *Jeugdjournaal* begint. Zoals afgelopen woensdag, de dag dat, precies een jaar na de aanslagen in Brussel, een aanslag werd gepleegd in het centrum van Londen. Een jaar geleden was ik er met ons gezin op vakantie, drie weken geleden liep ik er nog alleen.

Mijn kinderen van zeven en negen zijn nieuwsgierig naar de wereld; elke avond om kwart voor zeven zitten ze klaar voor het *Jeugdjournaal*. Vaak kijken ze ook op school. Dat betekent dat weinig in de wereld hen ontgaat.

Soms gaat het over nieuws dat ik zelf nauwelijks aankan. „Mama, in Duitsland is een jongen van twaalf opgepakt die een aanslag wilde plegen op een kerstmarkt!” Echt? Een jongen van twaalf? Zo oud zijn sommige klasgenoten van mijn oudste in de bovenbouw. Of over kinderen die tijdens een overtocht naar Europa op een gammal bootje zijn verdronken in de Middellandse Zee. Of over een uitspraak van Wilders over minder Marokkanen. Bij al deze

OR doet oproep

De ouderraad is een vereniging van de ouders van de Wilgenstam. In eerste instantie draagt de ouderraad haar steentje bij om onze kinderen een leuke tijd te bezorgen op de Wilgenstam. Dat doen we o.a. door het coördineren van diverse leuke activiteiten. Daarnaast is de ouderraad ook een klankbord voor de directie, geven we in die hoedanigheid advies en we bespreken signalen van ouders. Voor de ouderraad zijn wij er direct op zoek naar een voorzitter en een secretaris.

Voorzitter

De voorzitter van de ouderraad is verantwoordelijk voor het voorzitten van de OR-vergaderingen. Deze vergaderingen vinden eens in de vier tot zes weken plaats en duren doorgaans 2 uur. Soms komen er acties voort uit de vergadering, app het gebied van het beleid van de school, communicatie, coördinatie van activiteiten of anderszins. Incidenteel is er afstemming met de Medezeggenschapsraad, en eens per jaar organiseer je, samen met de de andere leden van de OR, de Algemene Ouderavond.

Secretaris

De secretaris van de ouderraad is verantwoordelijk voor het voorbereiden van de OR-vergaderingen. Dat betekent het opstellen van de agenda, vaak in overleg met de voorzitter en de andere leden, en het maken van het verslag. Dit kan grotendeels al tijdens de vergadering. De nieuwe agenda en het verslag van de laatste vergadering worden per mail door de secretaris rondgestuurd ter voorbereiding

gebeurtenissen stel ik mij de vraag: wat betekent het voor onze kinderen en hun wereldbeeld?

Ik besprak mijn dilemma laatst met een andere ouder. „Ik ben er eigenlijk op tegen dat de kinderen op school naar het Jeugdjournaal kijken. Ik wil niet dat ze worden lastiggevallen met het nieuws”, stelde hij. En hij voegde eraan toe: „Sinds ik kinderen heb, ben ik zelf gestopt met het volgen van het nieuws. Ik heb er geen tijd meer voor en bovendien word ik er alleen maar somber van.”

Sinds kinderen hun eigen nieuwsmedium hebben, het Jeugdjournaal, en zelf allerlei informatie op internet kunnen vinden, hebben ouders er een taak bij – en die is nog niet doorgedrongen in de opvoedkundige adviezen van dokter Spock en zijn collega's. Uit onderzoek blijkt dat een op de acht kinderen regelmatig wakker ligt van het Jeugdjournaal. Eén op de acht... Ik vind dat heel veel. En ik vind het ook heel logisch want het Jeugdjournaal is geen *kinder* programma maar een *nieuws* programma. Alles komt aan bod. Maar als zelfs volwassenen al amper gewapend zijn tegen de machteloosheid die de continue nieuwsstroom met zich meebrengt, vraag ik me af hoe we onze kinderen kunnen vrijwaren van sombere gevoelens. Niet alleen hebben we amper ervaring met het opgroeien van wereldwijze kinderen, het lijkt ook weinig prioriteit te hebben. Het is opvallend hoeveel aandacht er in de opvoedkundige literatuur wordt besteed aan de impact die het kijken naar nep-geweld in films en games heeft in verhouding tot het zien van echt geweld op het journaal en internet.

De realiteit komt er bekaaid af.

Een denker die pedagogiek en politieke filosofie in zich verenigt en zich over vergelijkbare vragen boog, is Jean-Jacques Rousseau (1712-1778). Rousseau was een zeer scherp criticus van zijn tijd; hij bekommerde zich over de toestand van de democratie, over sociale ongelijkheid en zette zich af tegen de elite – hij zou vrijwel al zijn politieke opvattingen in 2017 ongewijzigd kunnen herhalen. Maar minstens zo invloedrijk als zijn sociale denkbeelden is zijn 'opvoedklassieker' *Emile* (1762), over de kleine jongen Emile, die alleen met zijn opvoeder opgroeit in het bos. De jongen wordt groot buiten de samenleving: tot zijn achttiende jaar leert hij alleen van de natuur en zijn opvoeder.

Rousseau kiest ervoor om de confrontatie tussen het kwetsbare kind en de niet altijd vriendelijke buitenwereld zo lang mogelijk uit te stellen. Want contact met anderen en met de wereld, dat zou deze kwetsbare jongen alleen maar schaden.

Ik begrijp die gedachte wel. Er zijn dagen dat ik het Jeugdjournaal ook liever oversla en alle invloeden van buiten wil tegenhouden. Dat is ook de houding van de vader op het schoolplein: val de kinderen er niet mee lastig. Maar onze kinderen groeien niet op in het bos en we kunnen ze niet tot hun achttiende onwetend houden. Vanaf het moment dat ze toegang tot tv en internet hebben, en is dat al heel jong, breidt hun horizon zich razendsnel uit – en daarmee dus ook de

op de volgende vergadering.

Vind je het leuk om een bijdrage te leveren aan een leuke tijd op school voor onze kinderen??? Ben je geïnteresseerd in de ontwikkelingen op school??

Wil je een van bovenstaande functies vervullen?? Neem dan contact op met ons via or@wilgenstam.nl of bel voor informatie met Sander Noordman (06-21933369) of Marie-Claire van der Horst (06-16798386)

verantwoordelijkheid van hun ouders en school.

De informatie-explosie waarmee televisie, internet en sociale media ons de laatste jaren hebben opgezadeld, komt vooral tot ons via de verte-zintuigen, gehoor en zicht. Bij Rousseau draaide elke indruk nog om eigen ervaring, maar in de door media bemiddelde wereld betekent het begrip 'ervaring' iets heel anders.

„Het kunstmatig opgerekte zintuiglijk bereik heeft zich volledig van het handelingsbereik losgemaakt. Je kunt er handelend niet meer afdoende op reageren, met andere woorden: je kunt de opwinding niet meer in daden omzetten en afvoeren”, schreef de Duitse filosoof Rudiger Safranski in 2003 in zijn essay *Hoeveel globalisering verdraagt de mens?*

In deze tijd van globalisering is het existentiële onderscheid tussen het nabije (dat wat van levensbelang is) en het verre (dat wat ondergeschikt is) verminderd of zelfs tenietgedaan. Dat geeft onrust. Het verre komt nabij, zeker als het in de huiskamer wordt gebracht door een goede bekende van de televisie. Bij het Jeugdjournaal is dat zelfs doelbewuste strategie; bij groot nieuws in het buitenland, zoals de aanslagen in Nice afgelopen zomer, stuurt het een eigen correspondent er heen, opdat ook het nieuws van ver weg zo herkenbaar mogelijk tot ons komt, het liefst verteld door kinderen. Zo komt wat van ver komt, toch heel dichtbij. En dat maakt het alleen nog maar verwarrender.

Om al die indrukken te verwerken moet je ze een betekenis kunnen geven, een plaats geven in je universum waardoor je in de overdosis aan informatie overeind blijft en je kunt oriënteren. Wat raakt je? Wat leg je naast je neer? Wat vind je belangrijk? Met de uitbreiding van hun horizon beginnen kinderen geleidelijk met het ontwikkelen van een wereldbeeld – daarbij kunnen hun opvoeders niet aan de zijlijn blijven staan. De verantwoordelijkheid van ouders houdt niet op op het moment dat kinderen geen kniekers meer in hun mond steken en veilig de straat kunnen oversteken.

Ouders en scholen hebben een taak in de vorming van het wereldbeeld van hun kinderen. Daarvoor moeten ze in de eerste plaats zelf geïnteresseerd blijven in de wereld om hen heen. En daar met hun kinderen over praten.

Education, educatie komt van het Latijnse 'educere' dat 'naar buiten leiden' betekent. Opvoeden is naar buiten brengen, voorbereiden op het betreden van de wereld.

Ouders en scholen moeten kinderen niet alleen 'grootbrengen', zorgen dat ze groot, sterk en zelfstandig worden, ze moeten ook zorg dragen voor de wereld waarin hun kinderen opgroeien, meent filosofe Hannah Arendt (1906-1975). Ze schrijft: „In het eerste geval is onze belangrijkste zorg het welzijn van het kind. In het tweede geval zijn we met name betrokken bij de toedracht in de wereld op het moment dat dit specifieke kind deze wereld in komt.”

Opvoeden gaat niet alleen over kinderen, aldus Arendt, het gaat ook over de wereld.

Juist ouders zouden zich moeten bekommeren om de wereld waarin hun kinderen opgroeien. Ze zouden zich,

ondanks hun volle agenda's, niet minder maar juist meer moeten engageren. „Amor mundi”, noemt Hannah Arendt dat: liefde voor de wereld koesteren. Door je opvattingen te confronteren met andere opinies, door nieuwsgierig te zijn naar het leven elders, door je te verdiepen in het klimaat, bijvoorbeeld.

Dat vraagt om een open blik en een zeker optimisme. Juist in de opvoeding wordt bepaald hoe we ons tot de wereld verhouden. In *The crisis in education* schrijft Arendt: „In de opvoeding wordt beslist of wij genoeg van de wereld houden.”

Daan Roovers (1970) is docent publieksfilosofie aan de Universiteit van Amsterdam en voormalig hoofdredacteur van *Filosofie Magazine*. Samen met René Gude schreef zij *Kleine geschiedenis van de filosofie*. Dit is een fragment van haar filosofisch pamflet *Mensen maken. Nieuw Licht op opvoeden* dat volgende week verschijnt. Op 29 en 30 maart gaat zij in debat in respectievelijk de Rode Hoed (Amsterdam) en Der Aa-kerk (Groningen), met onder meer Teun van de Keuken, Michele Hutchison en pedagoge Wilna Meijer (RUG).

Jean-Jacques Rousseau

Jean-Jacques Rousseau (1712-1778) was een Zwitsers filosoof, schrijver en componist. Zijn politieke ideeën, onder meer vastgelegd in *Du Contrat Social*, waren van immense invloed op de Franse Revolutie, en zijn opvattingen over opvoeding – beschreven in **Émile ou De l'éducation – vormden een bron van inspiratie voor onderwijsvernieuwers als Maria Montessori**. Rousseau wordt gezien als een verlichtingsdenker, maar door zijn grote nadruk op het gevoel liep hij vooruit op de Romantiek.

Nieuw Licht

De filosofen Frank Meester en Coen Simon maken zich zorgen om de polarisering en 'vertwijfeling' van het maatschappelijk debat. Om die reden begonnen ze **het project Nieuw Licht, waarin ze hedendaagse denkers een vraag voorleggen die in een klassiek geworden tekst aan de orde werd gesteld**, door een andere denker, in een andere tijd, en binnen een andere politieke en maatschappelijke context. Daan Roovers vroegen ze met *Emile, of Over de opvoeding* van Jean-Jacques Rousseau naar de opvoeding te kijken in een tijd waarin de grote boze wereld zich niet meer achter een ondubbelzinnige autoriteit laat verstoppen.

De terugblik van Peter

Twee maanden geleden kwam het bericht van Mijnoverheid dat ik AOW moest aanvragen. Het einde van mijn werkzame leven kwam plotseling dichterbij en toen ik bovenstaand artikel in NRC next las dacht ik: “Wat is het vak van leraar basisonderwijs toch heel ingewikkeld geworden.”

Toen ik vier jaar was brachten mijn ouders mij naar de "bewaarschool" (=kleuterschool) en wisten wij nog niets van het bestaan van een televisie. Pas toen ik twaalf jaar was, kregen mijn ouders een televisie.

Voor die tijd mocht je bij een vriendje, wiens ouders al een televisie hadden, op de woensdagmiddag om 17.00 uur naar een programma kijken. "De verre kijker" liet kinderen kennis maken met een heel ver land (Duitsland, Oostenrijk etc.) met hele andere levensgewoonten. Je zag als kind geen rampen, oorlogen of andere narigheid.

Bovenstaand artikel liet mij inzien dat jonge kinderen nu al met zaken worden geconfronteerd die je als volwassene nauwelijks kunt begrijpen. Er is zelfs al nepnieuws.

Via computer, televisie en I-pad krijgen jonge kinderen al informatie aangeboden die ver buiten de wereld van het gezin en de school ligt. Het is geweldig om te horen en zien wat kinderen tegenwoordig al weten en kunnen, maar je merkt ook dat je als volwassene niet meer het "alleenrecht" op die kennis hebt. Het vraagt van alle opvoeders een herbezinning op hun rol.

Blijft de leraar in het basisonderwijs nog de overbrenger van die kennis of moet hij/zij kinderen meer gaan begeleiden in die kennisstroom?

Hoe kunnen ouders en school beter samenwerken om kinderen te begeleiden in die dynamische samenleving?

Ik kan nog steeds genieten van de kinderen op onze school. Hoe een leerling aan mij vertelde dat een boterbloem veel mooier is dan een roos. Hoe kinderen met je mee kunnen denken over de aanleg van een schoolplein.

De inspecteur van het onderwijs gaf de tip om weer een kinderraad op te richten om de denkkraft van uw kind te gebruiken. Dat moeten wij dan maar snel gaan doen.